

VIATA
SI AVENTURILE LUI
MOȘ CRĂCIUN

TRADUCERE:
Luciana Dănilă

L. FRANK BAUM

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

TINEREȚEA

1. PĂDUREA BURZEE	5
2. COPILUL PĂDURII	9
3. ADOPTIA.....	17
4. CRĂCIUN	21
5. MARELE STĂPÂN AL PĂDURILOR	27
6. CRĂCIUN DESCOPERĂ UMANITATEA	31
7. CRĂCIUN PĂRĂSEȘTE PĂDUREA.....	37

MATURITATEA

1. VALEA RĂSETELOR	43
2. CUM A FĂURIT CRĂCIUN PRIMA JUCĂRIE	51
3. CUM AU COLORAT RYLII JUCĂRIILE	59
4. CUM S-A SPERAT MICUȚA MAYRIE	69
5. CUM A AJUNS BESSIE CEA FĂRĂ DE GRIJI ÎN VALEA RĂSETELOR	75
6. RĂUTATEA AWGWAȘILOR	85
7. MAREA BĂTĂLIE DINTRE BINE ȘI RĂU	95
8. PRIMA CĂLĂTORIE CU RENII	105
9. MOȘ CRĂCIUN	117
10. AJUNUL CRĂCIUNULUI	121
11. CUM AU FOST AGĂȚAȚI LÂNGĂ CĂMIN PRIMII CIORĂPEI.....	133
12. PRIMUL POM DE CRĂCIUN	143

BĂTRĂNEȚEA

1. MANTIA NEMURIRII	149
2. CÂND LUMEA A ÎMBĂTRÂNIT ȘI EA	161
3. AJUTOARELE LUI MOȘ CRĂCIUN.....	167

TINEREȚEA

PĂDUREA
BURZEE

CAPITOLUL

* * * * *

I

LBRIS

We know
books

Nți auzit vreodată de măreața Pădure Burzee? Doica îmi cânta despre ea când eram mic. Îmi cânta despre trunchiurile groase ale copacilor ce creșteau unii într-alții, cu rădăcinile încolăcite pe sub pământ și cu crengile împleticite deasupra-i; despre coaja lor zgrunțuroasă și ramurile ciudate și noduroase; îmi cânta despre frunzișul des sub care se adăpostea întreaga pădure, căci existau doar ici-colo câteva petice prin care razele soarelui își croiseră calea pentru a atinge pământul, lăsând pete de lumină ce umbreau în moduri la fel de bizare mușchii, lichenii și mormanele de frunze uscate.

Pădurea Burzee este grandioasă și de-a dreptul uimitoare pentru toți cei care se adăpostesc la umbra ei. Dacă vii dinspre luncile scăldate de soare și-i intri în labirinturi, la început ți se va părea sumbră, mai apoi plăcută, iar într-un final îți vei da seama că este doldora de bucurii nesfârșite.

De sute de ani, pădurea a înflorit întru splendoarea ei absolută, liniștea fiindu-i tulburată doar de chițaitul ascuțit al veverițelor neostenite, de mormăitul fiarelor sălbatice și de ciripitul păsărilor.

Cu toate acestea, Pădurea Burzee este locuită tocmai grație acestor minunății. Încă de la începuturi, Mama Natură a înzestrat-o cu zâne, knooki, rylii și nimfe. Câtă vreme va exisa Pădurea, aceasta va fi mereu un cămin, un refugiu și loc de joacă pentru aceste suflete nemuritoare și dulci, care-și duc veacul nestingherite în adâncurile ei.

Civilizația nu a călcat niciodată în Pădurea Burzee. Însă, mă întreb: oare o va face vreodată?

TINEREȚEA

COPILUL
PĂDURII

CAPITOLUL

* * * * *

II

LEBRIS

We know
books

Sdată ca niciodată, cu atât amar de vreme în urmă, încât nici străbunii noștri nu-și mai amintesc prea bine, o nimfă a pădurii pe nume Necile sălășluia în măreața Pădure Burzee. Era înrudită îndeaproape cu măria sa, Regina Zurline, iar căsuța ei se afla la umbra unui stejar impunător. O dată pe an, de Ziua Bobocilor, când copacii se înveșmântau cu noi boboci de floare, Necile aducea Potirul de Aur al lui Ak spre gura Reginei, care bea din el în cinstea prosperității Pădurii. Vedeți voi, Necile era o nimfă de mare importanță, ba mai mult decât atât, era și foarte apreciată pentru frumusețea și grația sa.

Nu știa să spună când a fost creată; nici Regina Zurline nu mai știa; nici măcar măritul Ak nu avea idee. Se întâmpla acum multă, multă vreme, când lumea era și ea în pruncie și era nevoie de nimfe ca să străjuiască pădurile și să se îngrijească de copacii tineri. Astfel, într-o bună zi, Necile a fost zămislită ca o creatură radiantă, fermecătoare, înaltă și subțire, aidoma copăcelului pe care avea să-l îngrijească.

Părul îi era de culoarea spinilor de castan; la soare, ochii îi erau azurii, dar la umbră deveneau liliachii; în obraji avea bujori de un rozaliu ca cel al norilor

la apus; buzele îi erau cărnose, roșii și dulci. Purta veșminte verzi de culoarea stejarului, pe care toate nimfele pădurii o considerau a fi cea mai potrivită. În picioarele ei delicate purta sandale, iar pe cap își purta doar cosițele mătăsoase.

Necile avea câteva îndatoriri simple. Trebuia să curețe rădăcinile copacilor pe care îi avea în grijă de buruienile nedorite ce se hrăneau cu seva pământului, atât de prețioasă pentru aceștia. Ținea la distanță Gadgolii, care aveau o plăcere de-a dreptul diavolească de a se izbi în zbor de trunchiurile copacilor, provocându-le răni atât de grave încât se uscau și se ofileau din cauza contactului nimicitor. În anotimpurile secetoase, aducea apă din pâraie și bălți ca să umezească rădăcinile protejaților ei însetați.

Asta se petrecea la începuturi, dar buruienile se învățaseră deja să stea departe de pădurile în care sălășluiau nimfele; Gadgolii cei jalnici nu mai îndrăzneau să-și facă apariția în negura nopții; copacii crescuseră mari și dârzi, suportând seceta mai bine decât pe vremea când erau mici vlăstari. Din această pricină, sarcinile lui Necile se răriseră, iar timpul trecea leneș, anii scurgându-se și ei încet și monotoni, lipsiți de evenimentele ce aduceau bucurie sufletului jucăuș al nimfelor.

E adevărat că locuitorii pădurii nu duceau lipsă de distracții. La fiecare lună plină se dansa în Cercul Regal al Reginei. Se mai organizau și Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Nuanțelor Tomnaticе, solemnă

Ceremonie a Căderii Frunzelor și Petrecerea de Ziua Mugurilor. Dar toate aceste momente de bucurie erau răsfirate și rare, lăsând loc pentru multe ore plicticoase între ele.

Surorile lui Necile nici nu-și puteau închipui cum ar putea o nimfă de pădure să fie nefericită. Cu toate acestea, după mulți ani de viață monotonă, ea a realizat că este plictisită și că tânjea după ceva cu adevărat interesant, o viață plină de aventuri la care nimfele pădurii nici nu visau. Însă, Legea Pădurii îi interzicea să plece în căutarea acestei aventuri.

Pe când sărăcuța Necile era frământată de aceste gânduri, se întâmpla ca Marele Ak să viziteze Pădurea Burzee, permițându-le nimfelor pădurii să-i stea la picioare, așa cum le era obiceiul, și să-i asculte cuvintele pline de înțelepciune ce-i izvorau de pe buze. Ak era Marele Stăpân al Pădurilor Lumii, era atotvăzător și cunoștea mai multe decât toți oamenii la un loc.

În seara aceea o ținea pe Regină de mână, căci iubea nimfele așa cum își iubește un tată copiii; Necile îi stătea la picioare alături de surorile ei, absorbind uluită tot ce li se spunea.

— Preafrumoasele mele, ne bucurăm de o viață atât de fericită în poienile pădurii noastre, a spus Ak, mângâindu-și gânditor barba căruntă, încât nu cunoaștem tristețea și amărăciunea care i-au cuprins pe bieții muritori ce trăiesc pe întinderea pământului. E drept că nu facem parte din aceeași rasă, dar

compasiunea ni se potrivește mânășă nouă, celor atât de norocoși. Mi se întâmplă des atunci când trec pe lângă locuința vreunui suferind, să fiu tentat să mă opresc și să-i alin suferința. Cu toate acestea, suferința, în cantități moderate, face parte din viața firească a muritorilor, și nu avem de ce să interferăm cu legile Naturii.

— Și totuși, spuse mândra Regină, aplecându-și capul auriu spre el, vă închipuiți că Ak i-a ajutat de multe ori pe muritorii neajutorați, nu-i așa?

Ak a zâmbit.

— Uneori, a răspuns el, m-am mai oprit pe la cei mici, la copii, căci așa li se spune, ca să îi salvez de la o soartă nefericită. În viețile bărbaților și femeilor nu mă amestec, căci ei trebuie să-și care povara dată chiar de Mama Natură. Dar copilașii neajutorați, copiii puri ai omenirii, au dreptul la fericire până ce se maturizează și pot face față greutăților vieții. Așadar, simt că am toate motivele să îi ajut. Nu cu multă vreme în urmă, poate un an, am găsit patru copii sărmani, cuibăriți într-o colibiță, înghețând de-a dreptul. Părinții pleaseră într-un sat învecinat după mâncare și făcuseră focul ca să le țină cald celor mici cât erau ei plecați. În răstimp a venit o furtună care le spulbera zăpada în cale, așa că le-a luat foarte mult să se întoarcă. Acasă, focul s-a stins, iar crivățul le-a ajuns micuților până în oase.

— Bietii de ei!, a murmurat Regina. Și ce ai făcut?

— L-am strigat pe Nelko și i-am zis să-mi aducă lemne din pădure și apoi să sufle peste ele până ce a aprins din nou văpaia, încălzind cămăruța în care erau cei mici. Apoi mititeii s-au oprit din tremurat, adormind până la sosirea părinților.

— Ce mă bucur că ai făcut asta, a spus Regina cea blândă, privindu-l pe Marele Stăpân; și Necile, care ascultase cu ochii și urechile ciulite fiecare cuvânt, a repetat și ea, în șoaptă:

— Și eu mă bucur!

— Chiar în această seară, a continuat Ak, îndată ce-am ajuns la marginea Pădurii Burzee, am auzit un scâncet ușor, ce părea a fi al unui copil. Am scrutat în jur și am găsit, aproape de pădure, un pui de om neajutorat, zăcând în pielea goală pe iarbă și plângând din toți rărunchii. Nu departe de el, la umbra copacilor, stătea la pândă leoaica Shiegra, vrând să-l devoreze pe micuț la cină.

— Și ce-ai făcut, Ak?, a întrebat Regina cu suflul la gură.

— Nu prea multe, căci eram grăbit să ajung la nimfele mele. Dar i-am poruncit lui Shiegra să se așeze aproape de copilaș și să-i ofere lapte pentru a-i potoli foamea. Și i-am mai spus să dea sfară-n țară, către toate fiarele și reptilele, căci nimeni nu are voie să se atingă de prunc.

— Tare mă bucur că ai făcut asta, a spus Regina cea bună, ușurată; însă, de data aceasta, Necile nu a

repetat și ea ca într-un ecou, căci nimfa, mânată de o forță misterioasă, s-a îndepărtat de grup.

Silueta ei mlădioasă a străbătut potecile pădurii până ce a ajuns la marginea măreței Păduri Burzee, unde s-a oprit, scrutând curioasă împrejurii. Nu venise nicicând atât de departe, căci Legile Pădurii le pusese pe nimfe în adâncurile cele mai îndepărtate.

Necile știa că încalcă legea, dar chiar și așa, mintea nu-i oprea pașii grăbiți. Era hotărâtă să-l vadă cu ochii ei pe pruncul despre care povestea Ak, căci nu mai văzuse niciodată un copil. Toate făpturile nemuritoare sunt menite să fie mari și nu există copii printre ele. Cercetând împrejurimile printre copaci, Necile a văzut copilașul întins în iarbă. Acum dormea liniștit, alinat de laptele leoaicei Shiegra. Nu era suficient de mare ca să știe ce înseamnă pericolul și, câtă vreme burtica îi era plină, pruncul era fericit.

Nimfa s-a apropiat tiptil și a îngenunchiat lângă el, iar poalele rochiei, de culoarea frunzelor detrandafir s-au întins pe iarbă, ca un nor de borangic. Întreaga ei ființă radia de curiozitate și uimire, dar cel mai mult, de o compasiune blândă, maternă. Pruncul era nou-născut, dolofan și rozaliu, complet neajutorat. În timp ce-l privea cu dragoste, copilașul a deschis ochii și i-a zâmbit, după care și-a întins brațele rotofele către ea. O clipă mai târziu, Necile l-a strâns la piept și a pornit cu el în brațe pe potecile pădurii.